

Ánh trắng và anh

Tôi chưa xốt cho tình cảm của mình. Ánh trắng bao trùm lên thân hình nhỏ bé của tôi, tôi cô đơn quá! Bao năm nay tôi không dám nói ra tình cảm của chính mình vì nghĩ nó chưa đủ lớn, nhưng giờ tôi biết, nó đã làm tôi đau. Đau lắm. Có lẽ nó đã lớn thật rồi. Tôi nhìn trắng bất giác nở nụ cười.

A..... A.....A

Đây là tiếng hét kinh khủng từ Ngân - em họ tôi. Trời nóng như đổ lửa mà mất điện. Thông báo mất tới 22 giờ. Tôi ở quê lâu nay đã quá quen với cảnh này rồi, nhưng Ngân thì chịu không nổi. Ngân sống ở phố, hè nào cũng phải học thêm học bù nên nó ít về quê, năm nay thi xong đại học có nhiều thời gian rảnh nên nó mới về. Nó cảm râm:

- Trời ơi, chị ơi chuyện gì đang xảy ra thế này???? Nóng chết mất thôi.

- Chịu khó tí đi em, ở đây ngày nào cũng vậy hết, nhưng tối mọi người ra đường ngồi tám, vừa vui lại vừa mát, đảm bảo em sẽ thích liền.

Con bé tỏ vẻ ngờ vực chưa tin hẳn. Tối, tiếng cười nói râm ran khắp ngõ xóm. Trong những ngày hè nóng nực có lẽ đây là thời khắc tôi mong chờ nhất.

Từ ngày đi học trên thành phố tôi không có được cảm giác bình yên đến thế. Ánh đèn thành phố đã cướp đi trắng của tôi. Từ nhỏ tôi đã yêu trắng, yêu những đêm cả lũ túm năm tụm bảy. Ánh trắng trong tiềm thức tôi là một người bạn thân, một người tình. Ngân hét lên thích thú:

- Chị ơi trắng đẹp quá đi!

- Chị đã nói rồi mà.

- Hai chị em đang nói chuyện gì mà vui thế - Tiếng Hải chen vào.

Hải là bạn thân của tôi từ ngày bé tới giờ. Tốt nghiệp cấp ba, cả hai đứa cùng học ở Hà Nội nhưng cũng ít có dịp được gặp nhau vì mỗi đứa một trường. Tuy thế tôi vẫn chưa bao giờ quên hình ảnh cậu ấy.

Ngày bé, tôi cùng Hải hay chơi đồ hàng. Tôi là bà bán hàng còn Hải là khách. Hải luôn kì kèo rằng tôi bán đắt, rồi hai đứa quay ra cãi nhau. Ngày nào cũng vậy. Có lần vào một đêm cũng mất điện như đêm nay, tôi và Hải tranh nhau món đồ chơi tôi thích, giằng co một hồi, món đồ đó rơi ngay xuống con kênh trước mặt. Tôi tức quá khóc rống lên:

- Mà chơi ăn gian, tao không thèm chơi với mày nữa.

- Mày không chơi với tao thì tao biết chơi với ai.

Thế rồi Hải cũng khóc rống lên như tôi vậy.

- Mày có im đi không, tao mất đồ tao khóc, mắc mớ gì mà mày cũng khóc.

- Vì mày không chơi với tao nữa. Thôi mày nín đi, nín đi rồi lớn lên tao lấy mày làm vợ nhé!

Sáu tuổi thì biết cái gì là vợ với chả chồng. Tôi vênh mặt ráo hoảnh lên hỏi nó:

- Sao tao lại phải làm vợ mày?

- Để tao với mày sẽ sống chung trong một nhà đó, ngu thế.

- Ở ờ cũng hay đấy.

Ánh trăng soi rõ gương mặt nhem nhuốc của hai đứa, nhìn đến là buồn cười.

Tôi và Hải lớn lên trên mảnh đất nghèo đó, lớn lên cùng những trò con trẻ. Chúng tôi đi học cùng nhau, chơi cùng nhau và rồi cãi lộn cũng thường xuyên, chẳng ai chịu nhường ai. Lời hứa hay ho của Hải năm xưa không biết Hải còn nhớ không nhưng tôi còn nhớ mãi, trò đùa trẻ con nhưng cũng đủ để làm tôi vui mỗi khi nhớ về Hải. Bỗng Hải lên tiếng kéo tôi thoát ra những trò vui thuở nào.

- Bé Ngân phải không, mấy năm không gặp, lớn quá rồi nhỉ?

- Dạ vâng, anh Hải, nhìn anh khác quá, suýt nữa em nhận không ra.

Ngân là gái phố, càng lớn càng xinh, lại ăn nói khéo léo, về quê ai cũng quý nó. Nghe nó nói chuyện với Hải mà tôi chạnh lòng, chưa bao giờ tôi và Hải nói chuyện với nhau ngọt ngào đến thế.

- Mà năm nay thi đại học phải không, em thi trường gì?

- Dạ em thi thương mại ạ.

Hải vỗ đùi cái đét – Thương mại à, hay quá, cùng trường anh rồi.

Và rồi như gặp lại người bạn lâu năm, Hải và Ngân kể đủ thứ chuyện. Lát sau Hải còn chạy về ôm cây đàn guitar ra hát cho Ngân nghe. Con bé cười thích thú. Còn tôi thì chẳng nghe rõ họ nói chuyện gì với nhau, tôi còn đang mãi nghĩ tới chuyện khác.

Đêm đó, nằm trên giường Ngân hỏi tôi rất nhiều về Hải, tôi biết rằng Ngân rất ấn tượng với Hải và có lẽ Hải cũng vậy. Hải cũng nhắn tin cho tôi hỏi số Ngân. Tôi thấy Ngân đang nhắn tin, có lẽ nhắn tin với Hải. Và tôi mất ngủ.

Những ngày hè cùng dần qua đi, Ngân và Hải cũng thân thiết hơn. Tôi nhận ra ánh mắt Hải nhìn Ngân mang nhiều thương yêu và dịu dàng.

Và rồi tin Ngân đỗ đại học cũng đến với xóm nhỏ. Mọi người tới chúc mừng gia đình tôi, có đứa cháu vừa xinh đẹp lại giỏi giang.

Hôm sau Ngân phải trở về thành phố để chuẩn bị hồ sơ đi học. Hải tí tởn khoe với tôi món quà Hải tặng Ngân, để chúc mừng Ngân đỗ đại học. Trong lòng tôi bỗng dấy lên sự ghen tị và chua xót. Tôi, đứa bạn thân nhất của Hải mà hẳn cũng chưa bao giờ tặng quà tôi, còn Ngân, Hải chỉ mới quen thôi mà. Lúc chia tay Hải dúi vào tay Ngân hộp quà và nói:

- Tặng em này, anh em mình sẽ sớm gặp lại nhau ở trường nhé.

Hai đứa nhìn nhau cười xem ra có vẻ hạnh phúc lắm.

Tối đó lại mất điện. Vẫn như mọi ngày tôi lại ra ngõ ngồi ngắm trăng, sắp trung thu rồi trời rất đẹp. Từ bé tới giờ năm nào tôi với Hải cũng đón trung thu với nhau, dù ở trên Hà Nội chúng tôi vẫn cố gắng để gặp nhau. Hải kể cho tôi nghe về Ngân. Khuôn mặt Hải sáng lên biểu thị niềm vui.

- Mà ời, tao thích Ngân.

- Ờ thì sao – tôi đáp với vẻ thờ ơ nhất có thể.

- Hôm qua tao nói tao thích em í rồi mà ầy, em í cũng thích tao. Tao và em í lại cùng trường, mà nói xem có phải quá tốt rồi không?

Tôi cũng đoán ra được là hai người có tình cảm với nhau, nhưng khi nghe Hải kể về Ngân tôi không hiểu sao tôi lại buồn đến thế. Hải vô tư kể về người con gái khác trước mặt tôi mà không hay biết rằng con bạn thân nhất của nó cũng thích nó, thích nhiều hơn cả Ngân thích nó kìa. Trái tim tôi vỡ vụn , nước mắt trực trào ra. Không được, không được khóc trước mặt Hải.

- Ủ hay đấy, chúc mừng mà, mà mà bắt nạt em tao thì không xong với tao đâu.

- Biết rồi, biết rồi. À mà trung thu năm nay tao rủ Ngân đi chơi cùng bọn mình nhé.

- Thôi chúng mà đi đi, trung thu tao có việc rồi. thôi tao về trước đây.

Tôi cố nặn ra 1 nụ cười, nhưng nụ cười của tôi méo xệch. Hải không nhận ra sự thay đổi của tôi.

Lê từng bước khó nhọc về nhà. Leo lên sân thượng và rồi nhìn về phía cái dáng quen thuộc ấy. Con người ấy, mười mấy năm qua đã quen thuộc tới nỗi nhắm mắt tôi vẫn có thể tưởng tượng được. Hải vẫn đứng đó, Hải đang nói chuyện điện thoại, thi thoảng lại cười lớn.

Tôi chưa xót cho tình cảm của mình. Ánh trăng bao trùm lên thân hình nhỏ bé của tôi, tôi cô đơn quá! Bao năm nay tôi không dám nói ra tình cảm của chính mình vì nghĩ nó chưa đủ lớn, nhưng giờ tôi biết, nó đã làm tôi đau. Đau lắm. Có lẽ nó đã lớn thật rồi. Tôi nhìn trăng bất giác nở nụ cười.

- Thôi mà nín đi, nín đi rồi lớn lên tao lấy mà làm vợ nhé!

Câu nói năm xưa của Hải bỗng chạy qua đầu tôi như một thước phim quay chậm. Năm đó cũng dưới ánh trăng này anh đã nói với em như thế , và em

ngốc nghếch tin rằng đó là sự thật.

Giờ em mới nhận ra đó chỉ là lời hứa của con trẻ.